

Kammeradvocat Bangs Indlæg paa Kong Christian den
 Ottendes Bøgen, imod Dronning Caroline Mathilde
 dat: 24 Martii 1772.

Jeg allerbundentligst følger Deres kongelige Majestæt allernaadigst
 Befaling af 13 hejdes, som forger i minne høje Commission in Originali
 fremkommet, skulle jeg fornuft have den indvending af at fremlægge min
 høje Commission for Diger, de aarsager, hvorfor Hans Majestæt har besluttet,
 at det paa Saar, det imidlertid allertidst Sammen og Dronning Caroline Ma-
 thilde indvandede Dygtighed opgjort. Intet min min Konges Befaling
 kunde bringe mig til at skriv imod Hans Majestæt: Og skal det end
 den siges den indvending og fildkommet de bedrøvelighed, Andstøt og Skand,
 at jeg naar anfører de Gjensigter og deres Ansættelse, hvorfor Dronning Ca-
 roline Mathilde har forbrudt sit Dygtighed.

Jeg vil for mig imod Hans Majestæt at anfører, at Kongen siges
 den Diger, bør, frem for andres, som som og ubesmittet; Kongen kan end
 som det som Mand: Han naar forer det for sit Gjernings Den, og bør oppe
 det for sit Solles Ved! Den Mand har han fastansat. Den den for
 den i det danske Kongeriges vægter han som min Konges Kongens Old, Gør
 god, Andstøt, Den og Andstøt. Gør kender vel vi dette høje kongelige
 Gjernings Gjernings? Men om der i Kongens Damer blev indvirket
 fremmed Digt, og Digeres Doler skulle bør Kongens Damer og Gjernings,
 ville da vi dette Gjernings Old opfører, into Gjernings siges, into Andstøt
 tabes, into den Doler, into Andstøt besmittet? For Hans Solles
 Ved bør han oppe det. Vi alle Danmarks og Konges Indbyggere
 vil, som som Kong Frederich den Endtes Doler, og som Digt efter
 De vil som som Gud, at Doler, Diger og indvending; Men
 mon Vi eller Den Gjernings vilde lige som indvending indvirket i De,
 endog Dronning Caroline Mathildes Doler, som vi tillige var Kongens?
 Gjernings vilde til Doler? Derfor har Hans Majestæt som
 Mand i sit Gjernings, som den forer i sin Digt, og som Kongen i sit Land
 anordnet min Commission.

Allertidst Sammens forvalige Det, Hans Gjernings Den, Hans Solles Ved.
 Kongen fremfatter sig talende og forer, at Andstøt Doler og den Doler
 siges den Det som min høje Commission min besluttet af, skal igjennem
 Gjernings, Naturren og Dolerens Doler, end endelig som, som det Dygtighedsbaand
 som bant Hans Majestæt Caroline Mathilde til Den Kong Christian
 den Ottende.

Jeg vil vi tale i minne Diger, min jeg vil lade Hans Majestæt tale tale;
 Jeg vil lade den forer tale, som Hans Majestæt til Saar, har sagt Doler;
 Jeg vil lade Gjensigter, og endelig Diger tale.

Gundro Møyns/teet var paa Cronborg Pleet den 9 Martii si/te. for de av Gundro
Gunn Kongen indvordte Erfildningskjende, og paa de 3de af Gavn Møyns/teet, Gøin,
benedelte Dronning femlagde Questioner svarat: til 2. Quæst: Gundro Møyns/teet
tilstaaer at hin har brudt det Røgteplads Eofte som hin har givet Gavn Møyns/
teet; Og til 3de Quæst: Gundro Møyns/teet tilstaaer, hin dermed Gavn forbrudt
sin Røgteplads Sub.

Quæst. Om hin for Comissionen den 21. Febr:
paa den Gam forn, hette 239 Quæst: Om de Fortrolighedsen imellum Dronning Cæ.
roline Mathilde og Gavn, og Gavn saa vidt, som den kind gaar imellum de for,
som af diverse Rion? efter lang Entværing og Rindbrøget svarat: at
"da alle Omstændigheder var saa besjænderlig graverende, at den for/te for/
"fortrolighedsen ilte Gavn/teet, Apparancen dog brøstte det, saa tilstod Gavn, det
"Erligheds og naturlig Dugthed, for Truimtum var værdelig at inrod,
"staaer; End tillige Comissionen ville forklare Gavn for en omstændeli,
"gavn Truimtum, i Entværing af Gavn indvordte Endvordte og Gavn/teet beplaf,
"fængt.

Denne præliminaire Rindvordte, var Gr: Om hin den 25 Febr: indvordte,
Omstændelig og fildfæst, Gavn/teet Gavn tillige Gavn/teet
og var indvordte, og svarat:

1. at den forn/te Naturlig Dugthed imellum Gavn og Dronning, skede i
foraamt 1770, end den Erligheds Gavn sad paa Kongen og saltet eller
Eofte.
2. at den indvordte Fortrolighedsen, var siden steds indvordte, og er imellum
Gavn og Dronning be/te fæst.
3. Gavn tilstaaer at hin i foraamt 1770, efter Nijkaar, man er for, Gavn
benedelte sig av hin paa Christiansborgs Pleet, til Cræmitagien Gavn
dunkle Træppe, og om stættet og om stættet fild, Gavn igennem
Cræmitagien og den mørke Gang, til Dronningens Dørkammer, og
4. Gavn/teet stættet der, eller indvordte deraf, saaledes at Dronningens Dug
om Kongen, efter Dronningens indvordte, er fild i den tilstod, er
allere at deraf kindt ser, at man end er for/te for/te lagt i den,
man endog Gavn videre deri var forvordte; Og det paa en tid, da man
fildvordte stættet, at Kongen er Gavn vordte der; dog tilstaaer Gavn
hin dætte at man sked dætte 2 Gavn.
5. Gavn stættet at Gundro Møyns/teets Rindvordte forvordte Gavn advarat,
Dronning om det Røgte som gild om den Gavn, og at Gundro
Møyns/teet Gavn reprimanderet hin, paa/te den Gavn, og at
det end den Erligheds blev besjættet imellum den, at Gavn den
Gavn Gavn, man det blev ilte lang Gavn.
6. forklare Gavn, at indvordte Man/teet var vordte Madhjælp i den Gavn;
at, saaledes Gavn stættet, Gavn Dronning er forvordte det tie Kongen.
Gavn Gavn end salt til Brandt derom, dog vordte Gavn sig er posse,
ere at Gavn sagt Brandt, at det imellum Gavn og Dronning var kom
til den Gavn. Dronning var end blæst man kindt paa Ma,
stættet; man den forn/te Dugthed, var sked i Dronningens Cæbi,
net.

Denne Gros Ordre frae Om/standige Erhævede, er for Gunders Mijstet
den 9. Martii oploft og tilstaand paa 1. Qvæst: skal end i Dagsbøgen af
Denne for de Kongelige Commissarier om/standige og om/standige giorte Er-
klædelse, som efter Commiss 1. 15. 1. vore til/traakkelig Beris i denne Dag,
fulst da Commiss 3. 16. 15. 1. i gængs med de paagjældende illicite forber, vil
være gult i pa/Malij. Rosne artikler muldri, det er vi nok den forber
som duklagte, det skal bekimder, fordi man lidt bekimder, at man ligner
paa sig selv, paa det man kan bliv af med den anden og bringe den i/te.
der, som han eller sin siger sig at gøre fjendt med. Den anførte Ratio
Præsumptio Regis, at den kun skulle bære at bliv af med den anden, paa
for sig vi paa Gunders Mijstet: Eger, som lidt den anden skal vi i/te,
for at bringe den i/te man kunne fjendt med, som den gamle Supposition
i Rosne, at den Dagsbøge kunde ligner paa sig selv, for vi for/te.

I alle de/standige, da alle de Om/standige, som i Gros Ordre
frae Erklædelse er anførte og af Gunders Mijstet begynder, ligeledes med
videre om beris/te, mange andre Data er og lottigne godgjorte, som er
i/te, skikkelige Sølger, Solobere og Mandfølger af en sådan i/te, endelig Om-
gang, som er det min i/te, at ligger paa den i/te
Commissjon for Sjæne.

Du ender beris/te for den Vidne, Gr: Ordre frae Dene paa 3. 4 og 5te
Qvæst: angaaende den Tid, den Den kan er kommen ad til Dronningens Gr-
maal: den til/stand i hvilken Dronningens Dag ender er bekimder, og
den paa fulde advarer og lott og fold, da forklarer Cancellieraadinde
Blechingberg og Raadmand Schjottes Lær, som i den Tid var Kammer, Jon-
sen hos Gunders Mijstet, paa den Gunders siger Jonfru Anna Petersen,
at da de ender i Drennen 1769, ender først i dattet 1770, hvor faldt Mis-
sion af Ordre frae gjeldige og langvarige Visiter hos Dronningens; og Jon-
sen Petersen havde i/te observeret, at Drenne fra den mørke Gang
som gik fra Dronningens Drenne til Eremitagen, i/te blev
aaben om Natten, og lidt paa den, det og af den af den Kammer Raqvi
Hansen var blivne sagt, at den gjorde gult den for aaben om Natten,
den de, med Drenne med fionden, og efter Raadforrel med Cancellieraad-
inde Blechingberg, som med den af den Hansen sagt at bliv vi/te i/te
den Dag, fulst da ender de, ingen kunde aaben den for, iden Dronning
som min dattet gjorde Nøgle, for den Kammer Raqvi. Til hvilken end
de lidt i/te den Drenne og i/te Nøgle, og i/te den Papir i Drenne af den
den, og tillige Drenne i Kammer af Nøgle som lott paa Dronningens Tøstet,
te, og med Drenne til/te den for: De fandt allertid om Drenne
at Drenne paa af Nøgle, som af Kammer paa Nøgle, og Papir,
end i/te, og bliv den vi/te, at Drenne blev opløst om Natten.
Gunders siger i/te den ender i/te den mørke Gang om Drenne, og paa den
Drenne som den efter om Drenne Drenne af den Mandfølger. Drenne. Drenne
efter Raadmand Mandfølger Drenne var fionden iden for Drenne, som Jonfru Peter-
sen og Drenne Jonfru Drenne med Jon Blechingberg og lidt end Drenne

Dag, hvor de killede kaldte til sig da nærmest Jønsfrue Horn i sin Skjibte, og be-
fandt de da Guds Majestæts Dag, paa en besjænderlig Maade befandtes og tilspilte Nat,
Lagene og Toppet sammenbrudt, ligesom paa sin anden Side af Dagen, som de kaldte
Kongens Side, skuldes at man sigelig kunde se, der havde lagt mætte med en fast
i sin, Linstøjt siddende, og med sande Modur til sig, som vidner en Dagen
som Indvirkningen end paa sig ved at beskrive: Datta plude om Natten da Vid,
sammes vordte, at Kongen i Gæde vordt der, uftende han aldrig kom der den Dag ad
Eremitagien, vi gulle dertil Gæde Nøgle. Guds Dag stod vordt, og Plaan for
Dronningens Donskaner der som gik ind til Kongens Donsker, blev efter Dronnens
egne Befaling stand for. Paa samme Tid, sandsom og adskillige Gange siden,
en Forlober og Donsker findes med Gæder paa af samme Plaan som Lagene va,
en besjænder med, og samme Gængelighed med Nat, tolv og omkring i Kongen:
Gæde blev disse Vidner ombevieste om, at Dronningens formastelige Om-
gang med Guds Majestæt, Gæde vordt sin Modsigelse; Bekjendte over
Guds Majestæts dyrbare Naar og Nytte, angik om Dronnens formastelige
Gængelighed og sinne Solger, hvori de sigtede endog uplydlig at kunde blive
inddraget, besjænder med Mænds Mod og modet Dronnens, at lægge Gæ-
des Majestæt, deres Dinde bekjendelse og deres indordningste Gængelighed
til Ende: De, nemlig Jønsfrue Bræn og Horn vordt sig en Dag angik til
Guds Majestæt med angstelige Gæder og Taarsfulde Pjær. Dronningens
sin altid, saa og Gæde, bar Gædet fuld af Naar, spjægt den broget, Gæde
den frilde? Dronnens Naarsfulde Modsigelse, gjorde disse to Dronningens
vidner mætte skulde af all den Arbejdighed og Gængelighed som deres Dinde
for var opfyldt med. Jønsfrue Horn som i kunde tale for Dinde broget,
sa, ombevieste Udforalme af deres besjænder til Jønsfrue Bræn; hvorpaa
Guds Majestæt spjægt op, som Jønsfrue Bræn om Gæden og Pjær: Dig
mig Gæde det er, min kom Bræn. Dronningens Befaling lovmæ-
te Jønsfrue Bræns Ting, som hvorpaa sigte: Nytte gaar, at Dronningens
ligger for Guds Majestæt om Natten, vi er Dronnens saa bekjendelse! Der
sigte at bygge Gæde Dronningens og Conscilet vordt det, og vil vordt Gæde
hvorpaa: De gav tilkænde, at de vordt de den Gæde Dronnens om Dronnens til Ere-
mitagen og besjænder at Gæde Nytte vordt vordt vordt. Dronningens
spjægt, om de vordt det? forlangte Dronnens at Gæde tale med Dronningens, som Gæde sigte,
vordt de at vordt Gæde hvorpaa; og videlig sigte Gæde: Mætte J, naar jeg vi lader
Gæde komme saa tidt, at Nytte for vordt? Jeg kan vi vordt abandonere
Gæde, Gæde det vilde Gæde for Dronnens Opsigt.

Guds Majestæts Bekjendelse dispenserer for fra min Reflexioner. —
Efter at Dronningens samme Dag Gæde tale med Dronningens, sigte Gæde til
sin Kammerjænsfrue: Dronnens J, at den som taler sandt om en Dronning
Gæde forbeholdt at miste sin Ting. Efter den Tid opførte Dronningens
og Dronningens Dagen paa 14. Dagens Tid, men Dronnens blev det vordt med Gæde;
Dronnens vordt Dronnens ingen Passage om Natten igennem Gæden til Eremitagien

sidan den Tid; Lige som og Dronningens fortrøelige og vandreng Drogary med disse
Gunders Kammerjomfruer fra den dag opgjorde, og Gien sidan vi talte med dem,
inden i en højere Toun.

Da Kammerfrøken von Euben først Dronningen en dag grædte og var
og ud bedrøvet, spurgte Gien om den helligste Dronningen, hvad Gunders Majs,
stod forleden? Genspaa Dronningen forboldte den Dantale med Gunders
Kammerjomfruer; og efter nogen Dantale tilf. end paa fransk: Engen
er illykkeligvis Dand! Dagen tillige at Dronningen havde vundet Gunden
at bestille Kammerfolkene, som Gien absolut vi seldu: siger tillige
at det var latterligt at Gien holdt af Dronningen! Ikke desto mindre
ville Gunders Majs, det vi følge Kammerfolkene skad at deplacere
Dronningen.

Iblandt de eldsteillige Eng fra sudanin Gienningen, er sigtet,
der altid følger med som dens Pjigge; Gien er vel det sigte Ude,
skindet?

Den Gunders Majs, deto Drogary i almindelighed med Gens Dronningen,
forklarer den arvsfærdige Lin. Medicus Berger, at Dronningens Drogary
med Dronningen, har været godt mistænkelig, har beständig brugt en
sindstendig Drogary og stor Familiaritet med Gunden. Dronnen Ude,
eladlige Drogary som begjærdte for i Gien, først i Aaret 1770, conti,
nuerede som en var paa den Gols, den sk. Afsen, og sidan efter det
Kongelige Gensplads Genskomst til Danmark. Gens Brandt forkla.
var at Gens Dronningen var i Dronningen 1770; i endens Gensplads
var i Gols, sidan om Morgen om Dronningen, liørte ind med
Gunden i Paris allom: Dronnen Drogary var i alle maader tilkendt,
at de udplads Gensom, med at end, helligst mistænke sig paa sudan
Maader, som lader sig bemærke, men vi byskinn. Naar der inderti,
den var Uomigst indallom den, siger Dronningen at Dronningen var ja,
lode paa andre Indtæktene, og Gien siger, at Gien var vi paa hellig
som Gien plejede at være; Gensfor Dronningen ved helligst af Dames,
maatte sudan med den eldste Dame. Brandt forklarer og, at
Dronningen var giørdt Gien en Confidenc af dens Amorie, og sig-
de, Gien best. lende talu med Dronningen om helligst paa Ma-
skraden; Og fra den Tid af, var Gien først giørdt Gens von Euben
forklaring om Dronningens fordygtige Drogary med Dronningen.

6te 4te og 29de Vidner forklarer, at endens Gensplads i Dronningen
1770, opdelt sig i Gols, sidan Dronningen ind med Dronningen om
Morgen allom, inden at noget Mandsk var med, var borte et par
Tidens Tid, og kom Gien skolden 7. End vidne forklarer de 2^{de}
første Vidner, at de kom dengang og ville Gien ind i Dronningens

Cabinet, fandt de Prinsesse for Gunde i Raupen sidende, da Dronningen led
den i uorden, og gik ind den tilbage: Den sagde hun til den at Kongen blev
for bange da de kom til Hovet, at han ville gøre løbet ind og ramme
og det var nær, ligesom hun for hun til den i uorden. De forklarer ligeledes, at
i Østergaard var nu Trapp, som gik fra Dronningens Retirade Gmalt. til
Prinsesse Donsfor, hvoraf Gunde Majest. det ofte betragtede sig. Dronning
og den nu Nat meget sildt kom den fra Prinsesse Donsfor paa Tride,
Friedrichsberg og Gunde Majest. Gmalt, hvor: Mad: Petersen. og
Lichonberg var. Prinsesse var og nu af den paa Triderichsberg, naar
han først var afsted, sagde nu Trapp paa sig; og gik op af Trappen
til Dronningens Gmalt. Da Prinsesse om Nat den første var
for Dronning til klokken 12 a 1, og ramme folk den nu kaldte for
at afsted Dronning, for de første var afsted liggende paa Tr.
og den, under tiden Nogen og blod den første ombring paa Guld; og
forklarer de tillige, at Prinsesse nu gik ind, i det de var kom ind.
Under tiden naar Gunde Majest. det første var ind Prinsesse aller.
nu, som hun sendte echaffetter ind, som Gunde betragtede ind, som
sig ved at se paa Gunde. Hverledes Gunde Prinsesse, at den tid,
nemlig fra Dronning 1770 hos sandig og jernlig nu kom den til
Dronning paa i forvejen. Tid i sin Trapp, med sin sig paa
Hovet, så sig derved for Dronning paa Dronning, indkom den
og Trapp med Gunde alle Morgen, ofte paa Dronning: Hovet for Gunde
allere til om Nat den klokken 12 = 1. med og de første ingen Mad,
med eller Ball nu, og de første første sildigere; Gunde derved og
til Gunde Donsfor ad de første Trapp, gik ind i uorden,
ind i Gunde Cabinet jernlig, og betragtede ramme folk ind i uorden,
nu at afsted sig fra de første ind med Dronning: Dronning for
klokke 2de, 5de, 6de, 12de, 13de, 18de, 19de og 20de Tid.

Denne Tacta til Prinsesse, dog ind nu Dronning ind,
paa sig af, at hun gik Dronning Medicamenter, ind alle
ind den, at hun var nu den første for Dronning om Nat den,
dog iagttages Gunde første betragtede af 25. Febr: som for den nu
afsted.

Gunde Majest. det Dronningens Dantale med sin ramme folk.
sind at vise, som folde sig ind for nu den, med for Gunde Gunde
Dronning; Dantale første Gunde Majest. det nu den sin ramme folk,
i Gunde: om de første betragtede eller Sentiments for Nogen? I den
naar man sandt den, maatte man følge sandt for den, om det
var til Tril og Guld, ja, om det med var til Gunde; For Objection af

Kommersjoudrømmen, om hvordan en Perser blev udtro. Svarde: I saa fald
blev hun uden Gal eller dog Livet af sig selv. Hun vovede tillige hammen,
joudrømmen sig, at de kunde gifte sig med hende de vilde, at naar
hun angav blev fuld, ville hun gifte sig med en privat Perser som
hun vilde, om hun skulle forlade Land og Riger. Ved denne
Erlighed vishede hun Viduen at Grænsen var som hun altid har paa
sit Øjst, ligelunds sigende der var Sentiments derved, og hun havde
faaet det af en meget god Ven. Da Viduen sagde: Det maatte vel
være Kongen, svarde hun med en god Mene: Jo min, Kongen!
Den 2de og 4de Viduen.

Jeg med en til god Klasse jeg bor fremfor sølvmide Tactum,
inden som en Kongemands af sig selv, og som et for at i den
særlige Gang, at nemlig Gunders Majestæt, har vist sig mange
Gange gængsle Nogen for sine Kammerfolk, gaavde paa Guldets
for sigdag i et Dorset hvor der er Viduen til bygge Dider, paa
en Tid da Caraden taal op, og hvor Dorset just vandre ind til;
spørgende: Om du havde set Eva eller Christens? Jeg anfører
dette Tactum paa dette Sted, siden mig siges som minne Trait
Kommer af de nye anførte Sentiments - 2, 4, 5, og 6te Viduen.

Til disse besjendelige Sentiments som siges at være forgiftede
af Strømmen, som dette, at Gunders Majestæt har declareret for 6te
Viduen, at hun vil vandre til god Solt sigde om Gunde, men hun kunde
sig en Dorset; saavel som, at der var intet i, at en Rom var sine
Mand udtro, naar hun var gammel og hun var knægt til ham.

Dronningen har for 10de Viduen declareret, at omvendt om hun vandre
til god Solt sigde om Gunde; badende hun sig dog ikke.

For at facilitere denne udtilladelige Commerce, har Hr. Strømmen
paa en Tid da det var hans Charge i indkomme, ladet sig give Gunde,
Nøglen til Dorset, hvilket hun selv til daer; I samme Gunde er
Dronningens Dorset Gmaaltes paa Christiansborg, Frederichsberg og Hirsch.
holm skalde optereder i den Tid, at man kan gaa fra Gunders Cabinet
der til Strømmen, inden at blive observeret; siges om og in specie Dron-
ningens Dorset Gmaaltes paa Christiansborg, og i Gtraaet 1771, sigt,
hvor hun i Kirke Gange, hvor man ud Strømmens Trappe, kunde gaa
ud en forlorne Trappe til bemandte Cabinet; Og fortæller det at man
tro: at efterat dette Dorset hammen tilligemed hende andre Gmaaltes var
i Aaret 1770, indretted til Gunders Majestæts Gung efter Gunders nye Be-
faling, og en Galmes Gang og Trappe i mellem Strømmens Dorset og
dette Cabinet, som bestandig for den Gunde vandre ubrigte og tilladte

Der befandt sig migang en blaa Flek paa Dronningens Krøjst, som hun meget
omhyggelig skielode, at Kongen vi maatte se den; Dronningens tillige hendes Kammer-
jomsfrue, hvoraf de mente det var? Da Jomsfruen Horn sagde: den var ind som
den var fund, hvortil Dronningem lod og tvingde. Reflexioner herover faldt mig
i Dronningens: Modstand og Dronningens Bekindelse; spærre mig for at an-
føre mine. Eigheds Jomfru Dronningem det i den som Dronningens Krøj-
st som Dronningens daglig kom og smukke; og vilde Dronningem tillade at hendes
Kammerjomsfrue eller nogen anden var derved udsættede; Og da Kammer-
jomsfruen talte derom, blev hun utvændig og sagde siden til Kammerjomsfruen
at Kammerjomsfruen traktende hendes som at Lars der vi kunde være mine
med en Doctor. I omordnede Fortrolighed siges det at bemærke, at
Dronningens var omordnede paa Gierffolm da Dronningem gjorde Car/Pæl,
da dog hans Charge vi kaldte ham der, og siden hun dag spise med Jomfru alle
der, og drak sig med Jomfru paa Dronningem.

I sidste Dronningem ved den hellige Gud at Matrosen var paa Gierffolm,
eller og, da Opem blev givet til Jomfru; thi Viduen siger vi positiv i hvilken af
di/De Tilfælde det var, havde Dronningem i sinde at vise bort med Dronningem,
som, og i den Jomsfrue befalende sit skidder at søttes ind til Jomfru om Natten,
og efter at hun var udfledt og i stor Confusion gaud i Gny inden Jomfru tog,
fordi hun op igang og skulde sin Jomsfrue i sin Jomsfrue/Pæl, da der og i
Dronningem var givne Ordre at holde sig parat, 12. 13. 20. Viduen. iten Gr:
Brandts udsigende.

Somend Dronningem den 17 Januarii tiltraandede sin Kæse til Cronborg,
var det første hun sagde, da hendes Kammerjomsfrue Arnsbach havde med
sig Jomfru, at Gros Kantzeu med nogle Officiers var der; hvor en Gros-
som? hvor en Gros? Dronningem lod Dronningem i hendes bare Dronningem
med ad den forloven Trapper til Dronningens Dronningem for at søge Grossem,
men da hun allene fandt hans Kammerjomsfrue, som og var Arnsbach,
sagde hun til Dronningem, at de skulle skaffe Jomfru Grossem inden deres Liss
fortabte.

Paa Cronborg hvor Jomfru Majors Stet. viduen befinder sig, har Jomfru/Kammer-
jomsfrue om Natten springt Jomsfrue Arnsbach hvor Grossem var? og da hun
spærre: hun er i Castellet; sagde Dronningem: Mon hun er i Louvre, og der
fandt noget at spise, mon hun end at jeg er paa Cronborg? Dronningem er
Jomfru Majors Stets Jomsfrue viduen chargeret med en tendere Jomsfrue
af sinne Grossem.

Di/De var de Tilfælde og Dronningem som dette i sit Plags unique
Dronningem grundet sig paa. Jeg har i dette mit Jomfru har det mig nøje
ind at skrive og udføre alle Dronningens, Gros Dronningens og Vid,
minne Ord, inden at foruorden den illæstve for den, som jeg efter den
mig givne Constitution skal skrive ind. Jeg vil bryde mig den Eigheds
at lunde Jomfru skrive efter den mig tillagde Ordre, inden at hun troede for
der den udbødige og dybeste Respect jeg er Jomfru Majors Stet skuldig.

Og da Vidneerne, hvis andelige Tilføjende jeg her beraaber mig paa, er i Guds
 Sinds Majsstato Gode Remorsels om afførelse, i Kraft af dem allmeindandelig,
 i respect man var Guds Almægtige Provningens Stand og Løstse pligtelig, hvil-
 ket dog efter Lovens Maade bør ske; Da venter jeg at Guds Majsstato
 Advocat Hr. Uildehel giennem sin forklaring ske sig for i Commissionen, at Guds i
 denne Post i Guds noget at andre paa Vidneernes troværdighed; Og da skanne
 Guds Majsstato Tilføjende som Hr. Graf Drimmers Embetsindse, i alle
 Maade bestyrelse ved Vidneernes Tilføjende, som er der ingen Aarsagen at
 ske andet, end at Embetsindse er sandfordig.

Da paa Lovens og paa Guds Majsstato Kongens Røgen og Døttern
 Juntta: at Guds Majsstato Dronning Carolina Mathilda vorder
 efter Lovens 3de Bogs 16de Capitel 15 Artikel Dømt til at gøre sit Røgt,
 pluk forbrindt, og skinner opførelt at være, som det ikke Guds Guds
 Majsstato Kongen at indlade sig i nikt Røgtpluk.

Kiøbenhavn den 24de Martii 1772.

Bang.

No 36

Extractum Protocolli

Den 25. Febr. 1772, var skuldet sig den Commission videren i der
 Commandanten Gausz i der Citadelle Frederichshafen, ind naar dem der
 Graf Drimmer vor derselbe frøij som Landen Citert vorder, vorder Guds
 Guds inkonuen gøgubue, da er in dem hutzere Røgtør so ubør igen gøfalken, sig
 auf der bländigste Wijsen ubesøjet gøfinden, ind ad Quest: 239 vølge
 gøindelig vingsstandu zube, daz si in inzulässige Røktværligheit
 inder Gøfalken vingsstandu Gøfalken gøgen Loven, so forder ind gø,
 vørlighe man in inder vøgen, daz er der daz in gøfalken Gausz,
 färlighe Uusstandu näjer gømäss brautesortu.

1. Wann er zuerst zu dieser Bräutigamung gekommen? An welcher
 Orthe, und bei welcher Gelegenheit?

Resp: Da viel er sig videren, sig ab in Frøijgøge vor der Gøfalken
 Tris. No 1770 in der Königin Cabinet gøfalken, bei inder Gøfalken, da
 er bei der auf dem Canopee gøfalken, gøfalken oder gøfalken zut.

2. Ob diese neue Røktværligheit zwischen der Königin ind igen, naar
 der Zeit beständig fortgesetzt worden ist?

Resp: Ja!

3. Ob er nicht in inder gøfalken inder, daz er in Jule 1769,
 ind anfangt 1770 auf dem Residence Døstlo Br. Christiansbürg
 sig in zur Eremitage sitzenden inder Gøfalken, am spätern

Abend, und in der Nacht bedient habe, und durch die Eremitage mit dem dunklen Gang, heimlich nach der Königin Pflanzung gegangen sey?

Resp: Ja, nach dem vorhin Jahr 1770 sey dieses geschehen, aber nicht im Herbst 1769.

4. Und daß er daselbst die Nacht oder ein Theil derselben bei ihr zugebracht, und ob daher nicht, daß ihre Gatte öfters die Morgens zu einem Zustande gefunden worden, die deutlich gezeigt, daß nicht nur jemand bei ihr gelyen, sondern was auch daselbst bemerkt, stillig worden, und daß zu einer solchen Zeit, da man sie gar gewist hat der König nicht da gewesen.

Resp: Ja, daß müßte er gestehen, doch wiederum er sich nicht, daß er über zwey wach geschehen.

5. Ob er nicht von der Meinung, die der Königin die Kammerjungfrau gegeben, was Hauptstück habe, und was ihm davon bekannt sey?

Resp: Die Königin habe ihm erzehlet, daß die Kammerjungfrauen davon gesprochen, daß ein solches Gerücht ginge, daß aber die Königin die Kammerjungfrauen Eiden geschworen und ihr ein stillschweigendes aufgetragen, und daß die Königin nichts weiter gehört und gesprochen habe. Es sey zwar bei der Gelegenheit der Subjekt gefaßt worden, von ihrem Ausgang mit einander abzustehen, es ist aber nicht lange gehalten worden.

6. Ob er wisse, daß der König im Jahr 1770 auf der Reise nach Goldküste oder während dem Aufenthalt daselbst, zumahl die Nacht mit der Königin zugebracht?

Resp: Er erinnere sich nicht daß der König eine ganze Nacht mit der Königin auf der Goldküste bei der Königin geblieben habe. Die Königin sey aber fast alle Morgen, wenn der König noch im Bett gelyen, zu ihm gegangen, und ihm halbe oder ganze Stunden oder länger bei ihm geblieben.

7. Ob er wisse, daß Dierck Meynstedt nach der Goldküste, auf Frederichsberg oder Hirschholm die Nacht bei der Königin zugebracht habe?

Resp: Wapstindens wachte auf Frederichsberg, nicht auf Hirschholm; die Königin sey aber beyden Orten zu dem König gegangen.

8. Ob er wisse, daß er nach der Zeit geschehen?

Resp: Ja, im vorigen Winter auf Christiansberg.

9. Welche Falschheit und Beförderung die Königin und er, bei dieser unerkleibten Verbindung gehabt, und wann sie sonst der Dacha anvertraut haben.

Resp: Es sey Niemand, der dazu geschehen, noch so viel er wisse, dem die Königin oder er, solches anvertraut habe. Er habe wohl sagen, daß er mit Graf Brandt davon gesprochen, er erinnere sich aber nicht, ob ihm positiver gestanden

zu haben, daß er so weit mit ihm und der Königin waren; zwar waren die auch
der Margravens Jagdliebe geneigt; die erstere Königin aber, sey besagter
Masse, und in der Königin Cabinet gepflogen.

Daß obige meine Aufsätze der Wahrheit gemäß sey, bezeugen und
bekennen ich hiermit durch meine eigenhändige Unterschrift.
Struensee.

Die Uebersetzung zu diesem Buchlein war durch seine Antwort ad Quäst: 239.
von folgenden Inhalt:

Alle was vorgegangen zur Verminderung und Abmählung der Reputation der
Königin, gab notwendig geschehen müssen; es wäre aber durch die Un-
stände entretent worden, und gab öfters Mittel gesucht und gesucht
dieses zu verhindern und vorzubringen. Es gab aber zum Theil die Carac-
tere des Königs und der Königin beständig einen Anlaß dazu gegeben, wie
die solche Handlung bey ihm voranlaßte und ihm anbefohlen. Alle der Kö-
nig ihm mit allerley Querebe an die Königin geschickte, als die Königin
ihm zu sprechen verlangte, und selbst ihm so angenommen in ihrem Zimmer,
wie zuvor gesagt, daß die mit ihm allein abzusprechen, wissen und spatzieren
wollte, ob er gleich öfters ihn vorgeplagen ungenen, und sonderlich Darnen
mit zu ungenen, deshalb er auch ungenen von diesem zu freyen encouragirt
und aufgemuntert; die Königin sey aber immer dabey geblieben, solches
zu recusieren, und gab er ungenen müssen, wenn er nicht ihre Vertrauen
unbrüchen wollte, und daher sey er in der Notwendigkeit gewesen sein For-
stän zu unbrüchen oder nachzugeben, in dem Gedanken andern Diensten dem
König leisten zu können. Er beweist sich sonst auf des Geständnis der
Königin, und da die Umstände alle so besonders gravierend waren, daß
er auch nicht die größte Vertraulichkeit statt gefunden hätte, die App-
arence und dazwischen doch bewirkt, ringestalt er die Frage.

NB Herr v. Münnich, auch Zärtlichkeit, wie er vorzieht, zum
Königlichen Haupt. Er wollte gerne alle Quäle absetzen,
wenn es nicht unglücklich für die Königin und sein Freund
ausfallen möchte.